

Roos Verlinden

Charlotte's geluk

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Charlotte's Geluk

**ISBN 978-94-6204-270-4
CUPIDO - GROOT**

**© 2020 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest**

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lieve lezeressen,

Wat willen we allemaal graag onszelf zijn! En wat duurt de zoektocht naar wie dat *zelf* is lang...

Want omdat we graag bij andere mensen horen, plooiën we ons *zelf* naar hen.

Zolang je je daar happy bij voelt, prima.

Charlotte in dit boek, met haar voorliefde voor lekker stilletjes in haar uppie, was niet happy. Ze wilde zich niet langer aanpassen aan gezellige drukdoenerij, feesten en lawaai.

Voor haar is het feest als ze met haar verreijker in een schuilhut naar vogels zit te turen...

Toch zou ze best weer een levenspartner willen hebben. Alleen weet ze niet hoe dat moet!

Uiteindelijk maakt ze haar keuze en daardoor wordt ze een gelukkiger mens.

Precies wat ik jullie allemaal toewens!

Met een ♥ groet,

Roos

HOOFDSTUK 1

Charlotte van 't Hoogeland wrong haar linkerbeen in de pijp van de spijkerbroek, haar rechterbeen zat al in de andere. Het was een ware worsteling om de stugge stof over haar pantykousen omhoog te hijsen. En dan stond ze ook nog op één been in haar wind- en waterdichte jack, op haar leeftijd, daar in de luwte van de omhoog staande achterklep van haar oude Saab cabrio.

Was het toch niet handiger om haar jurk alsnog uit te trekken in plaats van tot in haar middel opgehesen, zoals nu? Door de prop stof leek haar buik belachelijk dik. Dat op zich was haar een zorg. Maar als ze vooroverboog kon ze geen adem krijgen, terwijl ze zoals altijd na een verkoopbezoek zuurstof meer dan honderd procent nodig had. Net als rust, frisse lucht, ruimte, stilte, vogels en koel water tegen de dorst door het hijgerige praten.

Happend naar lucht kwam ze overeind. Ze ademde diep in en uit, trok de rits een stukje dicht en moest de knoop van de broek loslaten. Restten nog de rubberlaarzen, de handschoenen, de haar-

band en de verrekijker. De telefoon bleef waar hij was, in haar schoudertas die ze zo ver mogelijk uit het zicht achter de krat met pech-onderweg-spullen en boodschappentassen in de achterbak wegduwde.

Net voor ze de klep dichtgooide, klonken achter de krat benepen piepjes. De telefoon in haar tas. Nee dus. Ze zochten het aan de andere kant van de lijn maar uit. De voicemail was geduldig.

Geholpen door een speelse vlaag novemberwind gooide ze het voorportier dicht. Gezegend was de dag waarop ze voor eens en altijd geleerd had om de contact- en portiersleutel nooit, nooit, nooit voor het gemak eventjes in de achterbak te leggen maar in haar zak te steken of, zoals nu, in het holle hoekje van de linnen kap. Ze sloot haar linker voorportier, kofferbak en rechter voorportier. Antieke handelingen, maar haar Saab was nu eenmaal antiek. Een oude, niet af te beulen kar waar ze al zo'n kleine twintig jaar een liefdevolle relatie mee had.

Bij wijze van een gedag klopte ze even op de motorkap. Ze propte de verrekijker die om haar nek hing binnenboord in haar jack en ritste het hoog dicht. Ze zag er beeldig uit. Echt een vrouw die er

alles voor doet om na vijf jaar alleen-zijn weer een leuke vent te krijgen. Eén die wist hoe je jezelf de charmante en sexy uitstraling geeft waar ook geëmancipeerde mannen in hun hart stiekem naar verlangen.

Allemachtig nog aan toe!

Het grijze haar strak naar achteren in een staart. Een stoer jack met een reddingsboei waar een slanke leest behoort te pronken. Blubberende stof over het achterwerk, sloffende laarzen, tranende ogen en snotterige neus.

Doe eens wat extra moeite voor je uiterlijk, was één van de adviezen uit de online flirtcursus die ze volgde. *Zorg voor een intrigerend beetje bloot*. En altijd die broek, hè? Je zou zelf toch ook snel een straatje om gaan voor een man in een rokje? Ze liep naar de trap van de dijk waar ze onderaan had kunnen parkeren. Bovenop keek ze nog even om naar de Saab, in de berm van de smalle onderdijkweg, overgeheld naar de slootkant, maar hij stond er goed. En zichzelf was zonder te hijgen boven op die hoge dijk beland.

Style je haar! Niet gemakkelijk kort! Geen pittig kort koppie! Mannen houden nu eenmaal van lang haar, en wat zijn nou tien minuutjes föhnen

voor een heerlijk avondje flirten met een leuke vent?

Verderop graasden schapen. Achter de afrastering golfd en in het buitendijkse land riet en geboomte in de wind. Er leidde daar een drassig pad naar een vogelkijkhut aan een inham van het IJsselmeer.

Het hek in de afrastering wilde niet open. Ze klom eroverheen. Ook haar heupen deden het dus nog best, voor een zestigjarige. Ze hees eerst haar afgezakte broek op en glibberde op het drijfnatte gras tussen de schapenstront door naar beneden. Op sommige stukken van het pad waren haar laarzen maar net hoog genoeg.

Prima om altijd laarzen in de auto te hebben, dacht ze, terwijl ze haar broek weer omhoog sjoerde. Geen hakken, nee. Daar had ze misschien al dertig jaar niet meer op gelopen. Mee gezeten wel, vooral onder restauranttafels. Leuk hoor, hakken. Klikklak op houten vloeren. Klikklak op marmer in lounges van hotels. Het geluid alleen al was sexy. En dan die holle rug, billen naar achteren en lekkere strakke kuit.

De flirtcoach heeft gelijk, dacht ze. Het staat sexy. Het voelt ook leuk. Maar het kraakbeen van je

heupgewrichten schuurt wel mooi compleet weg door met zo'n verleidelijk voorover gekanteld bekken te lopen. Ach, lieve flirtcoach, hou toch op. Kwiek en sexy lopen lukt de meeste vrouwen van zestig niet meer. En als ze wel klik-klak-trip-trip gaan, spat de moeite die ze ervoor moeten doen ervan af. Daar begin ik dus niet aan. Trouwens, waarom zou je date geen versleten knie of heup kunnen hebben?

De vorige keer waren hier trouwens purperreigers. Maar nu... Die zouden vast allang ergens voorbij de Sahara zijn.

Ze vertraagde haar pas. Links vloog met een rauwe kreet een blauwe reiger uit het rietland op. Rechts prompt nog een. Wat kon haar die flirtcoach eigenlijk schelen? Het moest gewoon van lieverlee gaan. Je ontmoet elkaar ergens toevallig. Raakt aan de praat. Gewoon, over de natuur of wat er in de krant staat. Het klikt, je verklaart hoe jij je excellente vega babi pangang maakt, zegt iets over een mooi boek en dat hij het mag lenen, mits onder ede verklaard dat hij het terugbrengt en zo komt van het een het ander.

Toch?

Nee. Van het een komt niet het ander.

Niet meer.

En waarom dan niet?

Omdat ze een houten klaas was. Omdat ze op passende momenten haar tong verloor. Ze blokkeerde toch potjandrie totaal toen die ontzettend aantrekkelijke man die in dezelfde straat als Nicolette woonde, en die voor een project van twee jaar naar de Verenigde Staten zou vertrekken, met iets speciaals in zijn stem had vastgesteld dat het klikte tussen hen? Dat hij haar van meet af aan een leuke vrouw had gevonden? Dat hij hield van vrouwen die wat te vertellen hadden? En dat ze heel charmant was en nog altijd een mooie verschijning.

Ze had toen verdikkie met die prop in haar keel niet geweten waar ze kijken moest. Hij was precies het type man dat ze leuk vond. Van haar leeftijd, vrolijk, attent en wat hij van haar vond, vond zij van hem. Charmant. Nog altijd een mooie verschijning. Maar daarom juist!

Alle bloedvaatjes in haar gezicht waren prompt bomvol met stagnerend bloed geweest. Alles wat haar hersens aan leuke antwoorden bedachten, liep erin vast. Zij die kon verkopen als een tiere-

lier had geen idee gehad wat voor vriendelijks ze terug kon zeggen, zó leuk vond ze hem. En in plaats van dat ze hem lachend had bedankt, was haar strottenhoofd bevroren geraakt.

Wat een mooi koppel grauwe ganzen vloog er langs die saaie parelgrijze novemberhemel, en nóg een blauwe reiger. Het wemelde hier van de blauwe reigers.

Het pad leidde naar een bruggetje. Nu het vergeelde riet platgeslagen lag door de laatste storm, waren er een paar smalle waterlopen zichtbaar. In de voorzomer was daar een koor van kikkers aan het kwaken geweest.

Net het kakelen van de vrouwen in het wereldje waarin ik daarnet nog zat, dacht ze. Mooi verkocht, daar niet van. De meiden van Beauty-Palace hadden lef. Drie van de zes types leren schoudertassen met bijpassende riemen kochten ze in. Enthousiast over de paarse en appelgroene wollen sjaals. Zelfs de vilten baretten hadden ze in drie kleuren besteld, ze gingen die zelf dragen om de vrouwen in hun havenstadje lekker te maken.

Bergeenden! Witter dan wit, groener dan groen en bruiner dan bruin. Een mens zou het niet

staan, maar een eend... of beter gezegd een gans. Flamboyant, kun je wel zeggen.

En dan hadden ze ook nog een goeie greep gedaan uit de lange kettingen en oorbellen, die meiden. Ze waren weer gewoon heel blij met de modeaccessoires van *Léonie*. En met hun inkoopkorting, want daar was *Léonie Modeaccessoires* niet moeilijk in. Nergens in, trouwens. Eigenaresse Léonie was een moordvrouw met een feeling voor de juiste vrouw op de juiste plaats. Neem Tilly, de assistente van de directie. Slim in toekomstvisie en dat soort zaken maar met twee ongelooflijk onhandige... eh... zeg maar linkerhanden.

Zilverreiger! Over witter dan wit gesproken!

Ze volgde hem door de verrekijker en lachte zacht toen ze ineens vond dat Léonie indertijd ook in de roos had geschoten door haarzelf, Charlotte, naar de buitendienst over te plaatsen. Ze verkocht uitstekend in de destijds eerste vestiging van de zes *Léonie*-winkels. Toch had ze haar ontslag aangeboden. Vanwege de drukte in het gezin, zoals ze toen nog dacht. En omdat ze een opleiding tot masseuse wilde volgen om in dat werk zelf de regie over haar agenda te hebben. Omdat

ze zich als introverte vrouw veel te veel opfokte om gezellig mee te kunnen draaien, wist ze pas een tijd later.

Léonie had dat intuïtief aan gevoeld. Als Charlotte zich wel als een vis in het water voelde bij persoonlijke ontmoetingen, zoals uit hun gesprek bleek, zou ze dan niet als freelancer elk kwartaal de nieuwe artikelen willen gaan promoten en verkopen bij de kleine afnemers, zoals de beauty- en kapsalons? Dat vergde toch minder energie dan de hele dag de drukte en het gekwebbel van klanten en collega's?

Onwillekeurig bleef ze even stilstaan. Ja, hoor, hoog in de lucht zweefde een roofvogel. Ze hees haar broek weer op.

Door Léonie kan ik nu hier zijn, dacht ze. Cross ik lekker met mijn Saab door noord- en noordwest Nederland. Kan ik mijn eigen tijd indelen, zelf afspraken maken, alleen even laten weten aan Tilly wat ik doe, waar ik uithang, de orders doortikken, naar informatiedagen komen en klaar ben je, en... Oh, er zit een buizerd op dat paaltje verderop!

Wat had Léonie indertijd aandachtig zitten luisteren toen ze als hobby vogels kijken noemde! Ha,

nee, vogels wachten niet tot je op zondag vrij bent, vond Leónie toen ook. Charlotte plande het allemaal zelf maar. Als ze maar wel verkocht. Drie van de zes types leren schoudertassen met bijpassende riemen... Logisch, de meiden van BeautyPalace hadden echt geen tijd om naar een inkoopbeurs te gaan. Kleine kinderen thuis. Mannen in de bouw, die al voor dag en dauw in de auto stapten. Zoef, de Afsluitdijk over naar kolossale bouwprojecten in het westen. Je liet je kerel toch niet op de terugweg bij de supermarkt gesneden andijvie voor een stampotje kopen? Dus gingen de meiden als de kinderen na het eten op bed lagen, gewoon weer verder in de salon. Slim om 's avonds te werken, en op zaterdagen.

Hun hele concept was slim. Haar, huid, nagels, voeten, rimpels, voeding, beweging, kleur- en stijladvies. En dat in een bedrijfspand waar menigeen zijn vingers bij zou aflikken.

Toch goed dat ze een kop cappuccino was blijven drinken om nog wat te kletsen. Babbel de babbel, ze was er best goed in. Maar ze moesten eens weten... Daarna kon ze voorlopig geen mens meer zien. Ademhalen. Zuurstof. Rust. Stilte. Eenzaamheid. Verrekijker en vogels. Dat had je

er nu van als je introvert was.

Al met al was het nu later in de ochtend dan ze had gewild. Gelukkig was er geen zon, anders keek ze er straks in de hut tegenin. Misschien waren er wel kleine zwanen, zoals toen. Of pleviertjes.

Ze zou er heerlijk alleen zijn. Haar Saab beneden aan de dijk was de enige auto. Er waren ook geen fietsen tegen het veehek. Maar je wist nooit... Nee, met vogelaars wist je het nooit. Je hebt erbij die alles lopend doen. Duimen dat zulke types in camouflagekleuren met telelens, camera, prostaatproblemen, hernia's, baard en poeha thuisgebleven waren.

Daar was de hut. Ze had er een half uur de tijd voor ze terug moest. Tien minuten lopen, omkleeden bij de auto, fatsoeneren en door naar het merengebied voor de volgende afspraak. Een leuke. Een kapsalon met een winkeltje erachter, met de ingang in een andere straat. Een kleine klant. Maar een ontzettend leuke, hartelijke vent. Van haar leeftijd. Homo.

Ze luisterde naar de ganzen en smienten in de lucht, en dacht eerbiedig aan hun lange vlucht uit het hoge noorden van Scandinavië en zelfs Si-

berië om hier te overwinteren. En dat ze in het vroege voorjaar weer die hele tocht terug moesten om te broeden, hun jongen groot te brengen en zich weer vet te eten voor de reis naar dit rietland, bij deze inham van het IJsselmeer.

Ze slaakte een diepe zucht en voelde zich weer mens worden toen ze de klink van de deur van de hut naar beneden drukte. Krakend en piepend ging hij open.

De houten, met riet gedekte hut was zeshoekig en had in de drie naar het IJsselmeer gerichte wanden opklapluiken. Die waren naar behoren gesloten. Binnen kon je daardoor geen hand voor ogen zien, je moest de deur openlaten, een luik openen en de deur sluiten.

Het was er steenkoud. Dat Charlotte zich warm gekleed had, was niet voor niets. Het stonk er nu trouwens naar verf en shag. De noordenwind had die in dat korte ogenblik van gure tocht niet verjaagd.

De langs de wanden doorlopende plank die als zitbank diende, tekende zich af. Ze opende de

twee andere luiken en liet haar blik langs de binnenzijde van het rieten dak glijden. In de hoeken van de spanten en dakbalken zaten de vorige keer zwaluwnesten verscholen. Ze waren er nog. De vrijwilligers hadden nog geen grote schoonmaak gehouden, de plankenvloer was wit van de uitwerpselen. In het schrift met harde kافت, *Journal* erop en potlood erin, onder het voorste raam, stond er niets over genoteerd.

Ze trok haar verrekijker van onder haar jack vandaan, schoof de rits weer zo hoog mogelijk dicht en haalde de haarband en handschoenen uit de zakken tevoorschijn. Voor ze een been over de zitbank sloeg om erop te gaan zitten hees ze haar broek nog maar eens op.

Volgende keer een handiger outfit! Wat kleding aangaat was de wintertijd bij vogels kijken lastig. Ze had verkeerd gegokt met die spijkerbroek. Maar alles beter dan wéér zonder het zelf te weten met een vogelpoepvlek op haar representatief gerokte achterwerk rond te lopen... Tilly had er de slappe lach van gekregen. Haha, nog iemand met een flater.

Ver weg, waar toevallig aan de horizon een zeilschip met twee masten passeerde, dobberden

knobbelzwanen. En waarschijnlijk ook kleine zwanen. Inderdaad. Kleiner dan knobbelzwanen... geel op de snavels.... Ook stonden er kievit-ten in een ondiep deel. Op z'n minst veertig. De snavels tussen de veren. Duttend. En bergeenden, met ook nog zo'n knalrode knobbel boven de snavel. De enige die niet maar wat dobberden of sliepen, maar druk foerageerden.

“Verderop goudplevieren en die grijze steltlopers zijn tureluurs,” mompelde ze. “Zo, zo, maar liefst vier grote zilverreigers in de rietoever. Een buizerd op een paaltje. Straks in het *Journal* noteren...”

Er zoefde vanuit het niets een enorme groep spreeuwen voorbij. Een zucht van veren en weg waren ze.

Ook Charlotte ontsnapte een zucht. Heel ver weg was de snelle adem. De droge mond. Het kille hongergevoel. En haar voeten die in de auto als ijsklompen waren, gloeiden weer.

Het was de prijs die ze betaalde voor lucratief zaken doen. Terwijl ze nota bene op haar gemak was geweest bij de meiden van BeautyPalace. Ze kon het allemaal best, dat verkopen. Daar niet van. Het was de onderdrukking van haar ware

aard die haar lichaam dwong tot topsportprestaties. Haar genegeerde binnenste dat zich had moeten neerleggen bij de rol van vlotte-meid-zijn, van gezellige praatjesmaakster. Die overgehaald was tot acteren, verleid door visioenen van straks, hierna, als de rust van weids rietland neerdaalde waar ze mocht genieten van eenzaamheid en stilte, van het waaien van de wind, het ruisen van het riet, de kalmte van de dobberende vogels en de vlucht, nu plotseling, van misschien wel tweehonderd pleviertjes.

Zij, Charlotte, wist het pas sinds een aantal jaren. Er had een artikel over in de krant gestaan waardoor haar de schellen van de ogen waren gevallen. Introvert zijn in een extraverte wereld... Een stilte lievend persoon zijn in een drukke, schreeuwerige, feestende, wervelende wereld. Het was alsof dat artikel over háár geschreven was.

Logisch dat ze zich met haar massagecliënten, haar inmiddels dagelijkse werk, zoveel meer op haar gemak voelde, in de rust van de cabine in de fysiotherapiepraktijk van Nicolette.

Vanaf dat artikel in de krant, en het boek erover daarna, had ze het niet langer gewild, het doen alsof ze een vlotte prater was, een hartelijk men-

senmens. Ze wilde niet langer de vrouw zijn die dingen van zichzelf eiste die haar vreemd waren. Ze had Jan Willem het artikel en boek laten lezen. Hij was er een paar maanden later op teruggekomen. Hij snapte het. Hij begreep nu waarom hij altijd het voortouw moest nemen. Haar enthousiast moest zien te maken. Haar zijn buitenwereld in moest sleuren. Waarom het zo anders was geworden na hun kalverliefde van eeuwen geleden, van hun middelbare schooltijd. Waarom ze altijd en eeuwig de natuur in wou.

Een hert! In de rietkant wandelde al hapjes etend een hert! De buizerd vloog haastig van zijn paaltje.

Hun huwelijk was goed geweest, daar niet van. Vertrouwd. Gezellig. Vriendschappelijk. Saai, als Jan Willem daar niet voor had gewaakt. De kinderen hadden een fijne jeugd gehad. Alleen had zij steeds harder haar best moeten doen om mee te kunnen doen.

Terwijl Jan Willem meer en meer aan haar was gaan trekken, werd zij steeds vermoeider, wilde zij steeds minder mee en steeds vaker in haar uppie thuis blijven.

Toen alles bij hem op zijn plaats viel, gaf hem dat

rust. Het lag niet aan hem, niet aan haar, maar aan het hout waaruit ze gesneden waren. Ook hij hoefde niet langer zijn best te doen. Hij was niet mislukt als echtgenoot. Er kwam lucht in zijn leven, en hij werd zomaar verliefd op een ander. Bij haar kwam die lucht trouwens ook. Het kalmeerde binnenin, het ademde onverstoorbaar in en uit, waar ze ook was, onder welke omstandigheden dan ook. Alleen niet als er niets anders op zat dan actief mee te draaien in de wervelende buitenwereld. Dan liet haar binnenste weerspanning van zichzelf horen met kou en kilte, droge mond en ratelende stem, holle maag en ijzeren keel.

En dat zwijgen en stamelen bij die ontmoeting met de leuke man? Dat kwam niet omdat ze introvert was, zeiden de andere forumleden van de club van introverte mensen op internet. Het was simpelweg gebrek aan ervaring.

Dat klopte. Met Jan Willem was het vanzelf gegaan. Flirten had nooit hoeven, ze was zestien, hij een jaar ouder en zat in de parallelklas. Versieren, alleen het woord al...

Maar nu, na vijf jaar alleen zijn, wilde ze weer bij iemand horen, voor iemand zorgen, van iemand

houden bij wie ze zichzelf kon zijn en nooit meer hoefde te doen alsof. Zo'n man liep ze niet tegen het lijf, en als het al gebeurde liet ze hem aan haar neus voorbijgaan omdat ze geen idee had hoe het moest, dat was keihard duidelijk geworden.

Wat voor vogels vlogen daar? Toch gewoon houtduiven? En werd het niet eens tijd om op te stappen?

Hoe dan ook, de flirtcoach op internet, een tip uit het forum, had haar wel aan het denken gezet. Bij de eerstkomende man die een blik op haar wierp zou ze nu eens niet wegstijgen, je kwam elkaar immers toch nooit meer tegen. Hoe ging het ook alweer? Ten eerste, rustig terugkijken. Ten tweede, eventjes glimlachen. Ten derde, blik rustig laten wegdwalen. Dat moedigt een man aan. Want mannen vinden het net zo goed eng om een vrouw aan te spreken! Wat een verrassing, hè?

Ze reikte naar het *Journal*, noteerde de aanwezige vogelsoorten, klauterde van de bank af, opende de deur, sloot de luiken, spitste haar oren en luisterde in de hemelse stilte nog even naar de wind voor ze naar de wervelende wereld terug moest keren.

HOOFDSTUK 2

Charlotte's maag knorde toen ze uren later de menukaart van het eerste hotel-restaurant ter plaatse bestudeerde. Het heette natuurlijk De Beurs en was volgens de gevelsteen ooit de Stads-herberg geweest. Tot nu toe had ze de tent gemeenden en de voorkeur gegeven aan de dagschotel in het eetcafé aan de overkant van de Graanmarkt. Tot haar opviel dat die alle keren toevallig uit saté, frites en sla bestond.

De vrouwen van de parfumerie annex schoonheidssalon aan wie ze dat met de nadruk op Toeval, en of Toeval wel of niet bestond, had verteld, waren in lachen uitgebarsten. Bertus, de eigenaar, had nooit een andere dagschotel dan saté! Een ware revolutie was de sinds een jaar mogelijke keuze tussen een echte en een vegetarische. Dag in dag uit, week in week uit, jaar in jaar uit. Alleen niet op zondag en met feestdagen, want dan was hij gesloten.

Maar De Beurs, dat was een ander verhaal. Het was helemaal niet de belezen burgermanstent die je misschien verwachtte. Oké, ze dekten met wit

linnen en hadden een ouderwetse Boeuf Stroganoff op de kaart, en garnalencocktail. Het beste bewijs dat ze daar pas echt konden koken, was wel dat menig zakenman er op de terugweg naar het westen een tussenstop maakte.

Het was ook simpel voor mensen op doorreis. Je nam de eerste afslag van de snelweg, de zuidelijke. Je dook het centrum in, volgde het bordje Graanmarkt, parkeerde recht voor De Beurs, at je buikje rond en reed rechtuit het centrum uit naar de noordelijke oprit en huppakee, je was weer op de snelweg.

Dat was een aanbeveling die Charlotte wel ter harte moest nemen in het kader van het oefenen van de eerste les van de flirtcursus *Oogcontact – kwestie van tact*. Want als je er zakenlieden kon ontmoeten, dan kon ze er niet onderuit daar te gaan eten, de cursus was tenslotte behoorlijk prijzig en moest wat opleveren.

Er stond nog veel meer smakelijks dan het oude vertrouwde op de kaart. Wat te denken van een flensje gevuld met gegrilde groentes en kaas van de boerderij van de neef van de eigenaar? En één glaasje mooie droge witte wijn erbij om deze dag met zijn zilverreigers en plevieren te vieren?

Ze bestelde en zei dat de wijn alvast geserveerd mocht worden. Fijn, ja, een karafje water erbij en wat brood.

Ze keek rond. De wand aan de overzijde was mosgroen met gouden bloemen en ranken. Een andere hing vol met grote olieverfschilderijen van oude zeeschepen onder zeil. De derde leek behangen met antieke spiegels. En zelf zat ze aan een raamtafel met zicht op de Graanmarkt, waar net met veel bombarie en krankzinnig felle koplampen een dikke vette auto naast haar cabrio parkeerde.

Een zakenman! Oogcontact maken! Ze checkte met een blik opzij naar de spiegelwand of ze er nog steeds zo fantastisch goed uitzag als vóór ze haar entree maakte. Dat was zo. Dankzij de make-up spullen in het dashboardkastje, haar opnieuw en lekker losjes opgestoken haar, met zo'n vrouwelijk gekruld lokje voorlangs de oren, en haar aubergine-kleurige sjaal van het merk *Léonie* die zo over haar jurkje was gedrapeerd dat nog net te zien was dat haar decolleté er nog best aardig mee door kon.

Brood en water werden neergezet, de wijn werd ingeschonken. Op haar gezicht stond nu te lezen